

ČAJ

Pro chvíle pohody

LISTOPAD 2018

Časopis Autorů Jičínska

**Brankář
připomínal
ementál**

**Fotbalová
poezie
hřiště**

**Třináctý
hráč
fandové**

Jiří „George“ FIGURA

146

Vážení čtenáři,

shodou okolností je listopadový ČAJ věnován
z velké části spojení sportu a literatury.

Hostem je **Tomáš Bezrouk**, autor dvou zajímavých knih
„Hostina pro porotce“ a **„Delfín z louže“**

(o obou knihách píší svoje krátké pojednání). Zatímco první prózu
sám autor nazývá „mysticko-psychologické drama“ (představuje i ukázkou
z knihy), tak druhá próza je spíše velkou sportovní pohádkou. Ale i
v první knize najdete odkazy na sport (např. str. 66).

Rozhovor poskytl další sportovní fanda **Jiří „George“ Figura**,
bývalý aktivní fotbalista, nyní propagátor petanqu. Zároveň o sportu píše
básně a chtěl by jednou vidět Baník, jak vyhrává extraligu. A jeho literární
ambice charakterizuje v názvu rozhovoru: **„Já to řeknu bez vytáček, mým
vzorem je Jiří Žáček a vliv má také obrovský básník Jiří Krchovský!“**

Regionální tvorbu zastupuje moje povídka **„Baník versus Barcelona“**,
ktehou věnuji Jaromíru Nohavicovi a pochopitelně i „Georgovi Figurovi.

Příjemný listopad přeje

Václav

ČAJ pro chvíle pohody

č.146, listopad 2018, ročník XVII

Vydáno 5. listopadu 2018 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka
Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský
Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

HOST ČAJe:

Tomáš BEZROUK (*1974)

Výška od 181-183 cm podle toho, jak se natáhnou na bradlech v tělocvičně; váha v kalendářním roce pendluje mezi 90 – 100 kg, a skutečně mi nedělá problém v této pravidelně se opakující škále zhubnout či naopak přibrat. V roce 1992 jsem odmaturoval na Střední průmyslové škole strojní v Brně, bezprostředně poté jsem zasedl do kanceláře První brněnské strojírny, kde jsem měl na starost podnikový časopis, fotodokumentace a později i další podoby firemního zpravodaje. I přesto, že nejsem profesionálním spisovatelem, ani jakýmkoli géniem na filmové, televizní či rozhlasové scénáře, ta moje skrytá a pulzující oblast nápadů, která zraje v mé mozkovně, je dle mého názoru veliká, ba nekonečná.

Od svých zhruba šestnácti let téměř dodnes píši, ilustruji a doplňuji obrovskou kroniku příběhů, zážitků, radostí, strastí i všech možných nálad naší uliční party kluků a holek, se kterými jsme navzájem dodnes v kontaktu. Český jazyk je pro mě nekonečnou hrou s písmeny i slovy, je to nepřeborná studnice slohové úpravy textu jak do podoby humorné, vážné či přímo depresivní. Jsem schopen na požádání vymyslet trefný (třeba firemní) slogan, komentář či zpracovat báseň k životnímu jubileu (nejen) člena rodiny.

Nyní jsem otcem krásných tří dětí, které vedu jednoznačně ke sportu, jelikož i s přibývajícím kilogramy jim stále i ve svém věku řadu gymnastických i atletických cviků a fint dokážu předvést sám.

Zhruba desetiletá pravidelná účast na literární soutěži Františka Halase, vypsané Muzeem Blansko, ovšem s významným členem v porotě, panem Ludvíkem Kunderou; moje příspěvky + básně a prózy dalších soutěživých se v letech 200-2005 pravidelně objevovaly v kulturním časopise Hledání.

Dosud jsem vydal dvě knihy

- Hostina pro porotce (2010, EU Tribun – knihovnicka.cz)
- Delfin z louže (2018, Albatros media)

V současné době rozpracován knižní dokument o práci řidiče převozové sanitní služby (pracovní název Zápisky ze sanitky). Tedy pohled na naši každodenní činnost, práci s nemocnými a raněnými, pohled do nemocnice jako takové i s jejím personálem od budovy vřátnice až po nejvrchnější patro, kde na heliportu přistávají vrtulníky. Vše okořeněno filozofií života, humorem, ale i zamyšlením... (já to ani jinak už neumím).

V medailonku mých knih, případně ve „slovu o autorovi“ sice čtenář neobjeví v mém případě vystudovanou žurnalistiku či vysokou školu jako takovou, ale já vlastně opravdu studuji. Stále. Každý den. Studuji život, každodenní hemžení lidí z místa na místo...

Coby řidič převozové sanitní služby poznám za ta léta, strávená za volantem zhruba do deseti vteřin na klientovi, s kým mám tu čest a co od něj mohu v průběhu převozu takzvaně čekat... Nechci studovat skripta a zkušenosti od jiných, nechci ani citovat motta a životní moudra jiných... Já mám motta a citáty vlastní... Potřebuji si to všechno tak nějak osahat a očichat sám. Vlastní zkušenost je nejen k nezaplacení, ale také u každého člověka na této planetě jiná.

Zatímco moje druhá kniha ze sportovního prostředí DELFÍN Z LOUŽE je stále ještě novinkou, a musí zatím své čtenáře zatím postupně obeplouvat, pak moje prvotina – Hostina pro porotce – bude paradoxně tak nějak mým vrcholem (tedy dle mého vlastního uvážení; nikoli co do prodeje, ale co do nápadu). Neumím to zkrátka jinak nazvat; ta kniha je tak jiná a šílená, jak jen jinší a šílenější může být... A proč? Po vzoru filmů HRA (s Michaellem Douglasem) či TRUMAN SHOW (s Jimem Carreyem), případně knihy Johna Fowlese MÁG jsem se zde totiž pokusil vytvořit podobnou literární mystifikaci na nic netušícím jedinci. Jenže ono to dopadlo ještě šíleněji... tak nějak „umocněno na druhou...“ (alespoň podle pozdějších ohlasů). Zpětná vazba čtenářů na mé dílko byla mnohdy

humorná, přestože příběh samotný brousí v nejspodnějších patrech lidské psychiky a podvědomí, a boří (prý) s dechberoucí lehkostí zavedené mýty a kliše o fungujícím řádu vesmíru kolem nás... Zhruba pět čtenářů mi nezávisle na sobě na facebook napsalo, že knihu dočetli až po požití pár frťanů na kuráž, jelikož za strážlivá by do dalších a dalších komnat, kterými prochází můj hlavní hrdina, takzvaně nešli... Tak nevím, je to pocta nebo ne? 9

Dovoluji si podělit se s Vámi o pohled do Hostiny pro porotce v krátkých úryvcích (i s úvodním představením mého zřejmě nevšedního spisovatelského nápadu). Svě dílo jsem rovněž připravil i do scénáře pro případný film, proto budu citovat i úryvky ze scénáře...

Mysticko-psychologické drama, přesněji: poetická mysticko-psychologická show na hraně konspirační teorie.

Zcela atypický, experimentální film i kniha, co se týká pojetí i tématu. Je zde záměrná provokace na diváka či čtenáře, kterému se odkrývá nevšední zpracování jedné z mnoha konspiračních teorií. Tato teorie je v knize, námětu, ale i zde ve scénáři odkrývána do těch nejmenších detailů, nebojím se dokonce říci, že je odkryto i její (možné) řešení... Je to zároveň rébus na diváka i čtenáře, kam až je ochoten „zajít“ a čemu všemu (ne)uvěřit...

Kniha je určena pro cílovou skupinu čtenářů, kteří umějí pozorovat svět okolo sebe, hledat a nacházet otázky i odpovědi i v nepatrných souvislostech. Dále všem těm, kteří příliš nemusejí hltat tolik podbízenou krev a násilí ve filmech, avšak jistou dávku mystického (akčního) thrilleru skrz na skrz přece jen rádi vychutnají...

Stručný výtah děje: Porotci (ve smyslu Bohové?) rozehrávají s hlavním hrdinou příběhu zcela nerovnou hru. Aniž by hrdina o porotcích věděl, připravují mu mystickou show, ve které nemůže (alespoň zprvu) vyhrát. Porotci nechají každému z nás svůj prvotní život bez jakéhokoli zásahu. Dokonce nás nechají páchat zlo či jiná příkoří, pakliže se k těmto činům rozhodneme... Teprve v našem druhém (nápravném) životě, jsme těmito porotci vtáhnuti do nekonečné (?) hry plné jejich zásahů... Jsme vtaženi do našich prvotních hříchů, které jsou nám vráceny na naší vlastní osobě...

Úryvek z knihy HOSTINA PRO POROTCE

Byla to obrovská prosvětlená místnost, ve které jsem seděl čelně před ostatními.

Letecký hangár, prapodivný skleník nebo snad neskutečně velká tělocvična... Šlo tu ovšem o něco úplně jiného. Co tady vlastně dělám? Co dělám zde, na tomto místě, v tomto hangáru plném fosforeskujícího

osvětlení a ještě prapodivnější situace. Ted' a tady, poprvé ve svém životě, jsem pocítil opravdový pocit, že je to (konečně?) tu. Přímo přede mnou. Doposud jsem mohl mít jen své tušení, ale tohle... tohle je něco, co mi přináší strach, úlevu, podivení a pocit zadostiučinění dohromady. Seděl jsem na obyčejné, snad dřevěné židli; jenže takovéto detaily jsem prostě vnímat nemohl. Tady šlo o absolutně něco jiného: o to, co bylo přede mnou. O to, kdo byl přede mnou. Šlo o to, co jsem spatřil nedaleko ode mě... Byli to lidé. Ale já musím být konkrétnější: byli to moji nejbližší. Alespoň ti v první řadě. Ano, v první řadě, neboť za nimi stál zástup dalších a dalších řad, galerií, balkonů a tribun, a všichni byli od mého místa odděleni jakýmsi prazvláštním dělítkem, lajnou, snad symbolem... Snad myšlenkovou dedukcí. Ihned mi přišlo vnuknutí, že je logické, aby má osoba byla oddělena od těch naproti. Že jsme dva zdánlivě naprosto opačné protipóly. Opačné strany (těže mince).

Díval jsem se na ně s výrazem pohrdání, ale přesto jsem doslovně pohrdání až tak nutně necítil. Začalo se zkrátka pomalu naplňovat něco, o čem jsem sice měl tušení, ale v možnostech reálného, zdánlivě materialistického světa to zprvu vypadalo dosti neuvěřitelně. Pomalu jsem šel očima od jednoho k druhému. Nikdo nemusel (alespoň prozatím) nic říkat. Karty byly odkryty. Dívali se na mě úplně všichni.

Měli stejný výraz, stejnou vážnost, stejný pohled. V prvních, druhých, třetích i desátých řadách se na mě dívaly obličeje a všichni navzájem jsme téměř nehnuli brvou... Ztuhlé rysy a pro mě pocit vítězství i prohry dohromady. (Prohra jednoho závodníka či hráče je výhrou vítěze.) Ale strach to nebyl...

To ne. Musel jsem si párkrát prohlédnout své ruce, krátce s nimi zahýbat, snad se i pověstně štípnout, abych nabyl pocitu, že jsem tady a ted'... A živý. Byla to skutečně reálná situace, realita jak hrom, ovšem v prostředí zmíněné místnosti, kde jsem nikdy předtím nebyl, ale zároveň věděl, že toto prostě muselo přijít. Pokoušel jsem se soustředit, plně soustředit tok svých myšlenek, uvolnit dech a sevření prstů. Povolil jsem svaly v obličeji, pohodlněji si sedl. Vstávat ani cokoliv dalšího jsem se zatím neodvážil. Ta židle pode mnou, ta obyčejná část nábytku, pro mě prozatím měla symbol obrany a „úkrytu“. Nepociťoval jsem rovněž ani žádné příznaky mého nočního „dobrodružství“, které jsem provedl u sebe doma na koberci.

Znovu jsem pozdvihl oči. Znovu a znovu jsem, sice uvolněně ale stále podezíravě, hleděl před sebe. Skutečnost. Fakt. Seděli tam úplně všichni. Všichni, které jsem ze svého života znal (není nutné je vyjmenovávat). A v těch dalších řadách, od zhruba třetí až po další a další řady, které se ztrácely až úplně do nedohledna, seděli a hleděli ti, které jsem sice znal od vidění,

ale neznal je jménem... Byl tam trafikant, u kterého jsem si obden kupoval magazin; brankář z televize, co uměl lapat penalty, s nímž jsem se ale nikdy osobně nesetkal; a támhle nalevo... Není to snad můj doktor, kterému jsem tak bezmezně věřil, protože mi tolikrát připadal, že by mohl být i mým bratrem...?! A tamhle je zákazník, jenž chodil nakupovat k nám do obchodu a měl nesnesitelná přání a potřeby (hlavně potřebu se s někým pravidelně pouze pohádat)... Jak říkám, všichni. A když říkám všichni, tak tím myslím všichni: nemýlil jsem se, když jsem mezi zúčastněnými spatřil i ty, kteří za mého života zemřeli!!! Ano, seděli tu opodál. Čilí a svěží. Přiznám se, že jsem se ani příliš nedivil. A to byla dobrá známka toho, že jsem definitivně přijal za svoji poslední otevřenou komnatu, o které jsem byl více či méně stejně přesvědčen, že přijde.

Jen... Jen něco tu ještě prozatím nebylo dořešeno, jen cosi tu ještě nebylo kompletní: na dva metry ode mě stála volná, prázdná židle. Nasměrována byla přímo na mě; jako by se měl ještě někdo tohoto rituálu zúčastnit..., jako by ještě někdo chyběl.

Všichni stále beze slova... Nikdo nepromluvil... Já ani oni... Vetknul jsem si jen potichu, sám pro sebe, že ať už se stane cokoliv, jedno mi už nikdo nevezme: mé celoživotní tušení se naplnilo. Víím sice, že na sklonku mého účinkování „za toho života“ jsem byl o své pravdě a o svém tušení naprosto

přesvědčený, ale copak jsem tomu i tak mohl podlehnout definitivně? Copak se o tom dalo někomu říci? Nebylo to snad zprvu tak nepravděpodobné, jak nepravděpodobné to jen býti mohlo??? Ale to už je minulostí (i když minulost – to je pro mě v této fázi poznání dosti směšné slovo).

Dostal jsem se zatím přece jen do mírné pohody, vědom si své situace a své pozice. Když už se mně samotnému ale zdálo, že jsem plně připraven na cokoliv, co prostě má přijít, stalo se, uznávám, něco, s čím jsem až tak nepočítal. Přiznám se, že následující okamžik nebyl z nejpříjemnějších. Mohl jsem stokrát o leccčem pochybovat, stokrát mít názor blížící se skutečné pravdě, ale tohle... To bylo „nad plán“.

Všichni zúčastnění, úplně všichni, od první po poslední řadu obrovského hangáru (jak jsem tu místnost nazval) se svorně otočili kamsi doprava, protože... Protože se rozevřely dveře (samozřejmě popsáno symbolem... dveře v našem světě a dveře tyto – to je přeci jen rozdíl...) a z nich vyšla

nejtajemnější postava, kterou jsem si kdy mohl (nejen ve snech) představit. Hleděl jsem na ni jako na totální zjevení všehomíra, koukal jsem možná i s vyplazeným jazykem, prostě jsem jen tak civěl a nevěřil vlastním očím. Jak říkám, toto je a byla plná realita, toto nemá nic společného s

posmrtným životem! Stalo se něco zvláštního. Mé oči začaly kmitat jako nikdy předtím. Ano, kmitaly jako paprsek letící rychlostí světla. Věděl jsem, že ve svém životě je sto a jedna věcí, které nejsou takovými, jak mi byly prezentovány a jak se mi zdály, ale tohle... Přepadl mě definitivně pocit beznaděje. Rezignace. Pokory. Možná méněcennosti. Všechno v jednom. Všechno dohromady. Ten člověk došel za zvláštního ticha až úplně před pomyslnou čáru oddělující mou osobu od ostatních přihlížejících. Ten člověk – mně tolik známý a blízký – nebyl můj táta ani máma..., natož syn či dcera, byl to... Musel jsem se znovu štípnout do ruky, znovu si zkontrolovat svou situaci jedince sedícího na židli nasměrovanému k ostatním. Pohlédl jsem mu do tváře. Ten pohled mě bolel; nezapadal totiž do mé představy o pravdě tohoto všeho...

Byl jsem to totiž já. Já. Moje osoba. Moje podoba, chůze, gesta, pach, tvář. Barva vlasů, jízva nad obočím, pohled, mrkání... Byl jsem to já. Tváří v tvář. Zastavil se na dva metry ode mě. Měl mírný úsměv, opravdu ale jen mírný. Tvářil se přátelsky, vyzařovala z něj pohoda, přívětivost a jakési pochopení. Pochopení k mé osobě. Přesto ale z mé strany naopak panovalo nepochopení k mému protějšku...

„Ahoj...“ pronesl s dlouhou odmlkou, „můžu začít?“

Větu pronesl do absolutního ticha. Zvláštní, hangár byl naplněn desetitisíci lidmi, ale u nikoho z nich jsem nezaznamenal šramot. Nikdo jako by se ani nepohnul. Slyšet byla pouze věta mého protějšku. Všechno bylo zcela podřízeno této komorní atmosféře, kde by ne špendlík, ale atom či molekulu bylo možné zaslechnout padat.

„Začni, kdy se ti to bude hodit,“ procedil jsem mezi zuby. Nemohl jsem si nepovšimnout, že tón mého hlasu měl jasné známky ironie, podrážděnosti, ale i pochopitelné agrese vůči všemu. Nebylo to nadřazeností, spíše to bylo očekáváním urychleného vysvětlení podstaty celé mé situace. Celého mého bytí.

Tomáš BEZROUK HOSTINA PRO POROTCE

Tisk Tribun EU, s.r.o. V roce 2010

Autor Tomáš Bezrouk knihu představuje jako mysticko – psychologickou absurdity show. Musím souhlasit s tím, že se nejedná o zcela běžnou knihu s příběhem prolínajícím se dějem. Tady je realita naznačena, skrývána a po kouscích odhalována. Nakonec i členění textu je

netradiční, začíná kapitolou číslo 5, děj jde zpět po časové ose.

Text není pro jedno čtení, neboť o něm čtenář musí přemýšlet, vracet se k němu a hledat významy, které při prvním čtení nepochopil nebo jim nevěnoval dostatečnou pozornost, právě proto, že ještě nevěděl něco podstatného, co mu bylo odhaleno při dalším čtení.

Nakonec viz ukázka, str. 11 : „...můj život byl hrou jiných. Hrou, kdy lusknutím prstu se slunce mohlo stát modrým, kdy lusknutím prstu se moje osoba po zprvu úspěšné akci mohla vrátit o pět minut zpět na začátek předchozího vydařeného dění a změnit se v kolaps či posměch ...“

Hlavní hrdina je postaven mezi závažné rozhodnutí, viz str. 18: „Mám rozhodnout, zda ukončím jedním tahem páky statisíce životů lidí ...“

Ale nakonec viz str. 27-28: „Každý z nás má právo otočit či zatáhnout za páku vlastního života.“

Autor pochybuje třeba o existenci hvězd či naší planety jako koule (str.58), ale i o našem reálném světě (str.64). A pochopitelně pokládá otázky, str. 65: „Kdo na tomto světě stanovuje hodnoty činů lidí?“ A přirovnává filmové hvězdy, o kterých se píše, hroutící se po neúspěchu a na druhé straně představuje rolníka, kterému orkán odnese střechu nad hlavou a skolí celé jeho stádo.

Nebo třeba sportovci, str. 66: „... proč sportovci, kteří na lyžích sjedou vytyčený kopec, odhodí oštěp do dálky či fotbalovým míčem občas trefí branku, jsou královsky placeni a několik dalších let vychvalováni a připomínáni. ... Jen, pohříchu, už nezbude nikdo, kdo by podojil krávu nebo upekl chutný chléb, aby bylo vůbec co jíst.“

Ale autor nachází i pozitiva, str. 91: „Pochopil jsem, co mě na tom všem tak vzalo a co spustilo mé city: byla to obyčejná, prachobyčejná podstata života. Čas. Slunce. Lidé. Květiny a zvířata. Láska. Šťěstí. Smích ... Napadlo mě, jak člověk dokáže neuvěřitelně promrhat svůj život. Není to o penězích.“

A tak v závěru knihy vyznívá i jisté krédo (str. 134): „Necht' je však každý z nás jediným pánem svého života a své poutě!“

Stejně tak jako hlavní hrdina, tak i čtenář, pokud četl pozorně, by měl dospět k poznání smyslu života, pochopení věcí, které považuje za samozřejmé, ale samozřejmě nejsou.

Kniha jistě zaslouží pozornost čtenářů, i když, opakuji, není to jednoduché čtení. Zároveň si autor tak trochu odpovídá sám, neboť kdyby tuto knihu napsal někdo mediálně známý, asi by byl kolem ní patřičný rozruch, psalo by se o ní, možná by získala i nějakou cenu, ale ... takto si ji

autor vydává sám vlastním nákladem. Prakticky o ní nikdo není (doufám, že to aspoň částečně napravím svým povídáním o knize). Ale kdo ví, nakonec když Karel Hynek Mácha vydal svůj „Máj,“ pěkně to schytl.

Václav

Tomáš BEZROUK – DELFÍN Z LOUŽE

Vydalo nakladatelství Plus v Praze v roce 2018

Každý člověk může uspět, i když se na něj ostatní nejprve dívají trochu na podivína. Platí to i ve sportu. Autor Tomáš Bezrouk (*1974) je zřejmě sportovní fanda, neboť již v úvodu uvádí příklady lidí, kteří, ač byli nejprve očeňováni či nedocení, nakonec přesvědčili svět, že jejich styl je prostě nejlepší. Jako příklad uvádí skokana na lyžích Švéda Boklöva či amerického sprintera Johnsona, ale i další známé velikány sportu.

Hrdina jeho knihy, plavec samouk z vesnické louže v neurčitém místě, také při plavání vystrkuje zadek, nakonec jako dítě se naučil plavat dost pozdě, ale nakonec překvapí trenéra reprezentace vynikajícím časem. Trenér Rudi z něj chce udělat šampiona, ale začne jeho styl předělávat. A výkony na národním mistrovství jdou dolů. Nakonec se vedení nadějného sportovce ujme jeho strýc, ale nic na stylu plavání nemění. Dokonce mu pomůže na olympijské hry, aby tam náš hrdina zvítězil v čase jen o malinko horším než je současný světový rekord.

Příběh je takovou velkou sportovní pohádkou, ale na druhé straně ukazuje cestu. Nabádá lidi, aby se nevzdávali, vytrvali ve své snaze, ve svém přesvědčení. Vždyť všem vynálezčům se na počátku cesty lidé smáli, považovali je za blázny a snílky. A tak nezbyvá než konstatovat společně s Tomášem Bezroukem, cituji str. 140: „...je jen dobře, že se podobní revolucionáři na sportovní scéně čas od času objeví ...“ Dodávám, že nejen na sportovní. Svět by bez nich přišel o spousty objevů a poznání.

Z literárního hlediska sice kniha není jazykovým skvostem, ale právě civilní forma vyprávění umocňuje onu atmosféru obyčejnosti, postupu mladého sportovce na žebříčku výkonnosti až k metám nejvyšším.

Myslím si, že hlavně pro mladé čtenáře by měla být inspirujícím čtením. Sám se jako čtenář mající rád knihy se sportovní tematikou přiznávám, že mě příběh zaujal.

Václav

**„Já to řeknu bez vytáček, mým vzorem je Jiří Žáček
a vliv má také obrovský básník Jiří Krchovský!“**

ROZHOVOR – JIŘÍ „GEORGE“ FIGURA

Jiří „George“ Figura, ing. (1937, Ostrava) - člen Literárního klubu BESKYDY. V roce 1999 absolvoval kurz žurnalistiky pořádaný Centrem nezávislé žurnalistiky v Praze ve spolupráci s nadací Freedom Forum (New York, USA). Píše aforismy, epigramy, fejetony a články do regionálního tisku. Snaží se o obnovu starojaponské formy veršů v haiku, tanka a waka. Velmi oblíbené jsou jeho limericky psané v pětiveršové formě s neodmyslitelným jazykovým gagem, který nás zavádí do šťastné říše zapomnění a radosti, podobně jako lidová píseň a říkadla. Získal celou řadu ocenění v celostátních soutěžích. Žije v Nové Vsi u Frýdlantu n.O. Stále sportuje, hraje tenis, nohejbal a je mistrem města v pétanque. Uznává, že literární dílo musí obsahovat tři pilíře: 1. Stručnost a vtip 2. Vtip a stručnost 3. Stručnost a vtip.

Vydal tři kolibříky: Z beskydských kotárů, škarp a roklí, Z beskydských hospod, krčem a putyk a Fotbalové haiku. Na rok 2008 připravuje (opět ve formě kolibříka): Beskydské moře (času, pohody a inspirace). Oblíbené motto: „Před verši smekni, u HAIKU se zamysli.“

S Jiřím "Georgem" Figuroou jsme se setkali poprvé na Jičínském poetickém jaru. Ale od té doby se setkáváme pravidelně v Martině na Martinské poetické jeseni. George je fotbalista, ale milovník všem sportů, včetně petanqu, který propaguje právě na našich martinských setkáních. Zároveň je i básníkem. A vydal dokonce sbírku věnovanou sportovní tematice "Fotbalové haiku aneb Branky - body - peníze." Takže jsem si jej dovolil vyzpovídat nejen o poezii ale i sportu.

- Georgi, jde literatura a sport dohromady?

To spolu se naprosto snoubí. Vždy platí, že s úsměvem a humorem jde všechno líp.

- Jak jsi v mládí sportoval? Jakých největších úspěchů jsi dosáhl?

Hrával jsem za Baník Ostrava fotbal za dorost i za dospělé (B mužstvo) a několikrát i za Ačko). Stal jsem se i 2x akademický mistr Československa. V rodině jsem měl pro sport výborné podmínky, neboť rodiče se seznámili v roce 1925 při tenisu a tak jsem měl doma zelenou. Podmínka - dobrý prospěch. To jsem plnil bez ztráty kytičky.

Po ukončení studia na VŠB Ostrava (strojní fakulta) jsem dostal umístěnku na Důl Doubrava a v OKD jsem pracoval do důchodu (do 54 roků). Stále jsem sportoval, ale už nezávodně. Což trvá dodnes.

- Máš čas na sport i dnes? A jak jsi se potkal s petanquem? A jak je to s tím mistrem světa?

Přibral jsem do palety sportu i pétanque, který vyžaduje soustředění, odhad vzdálenosti a správnou taktiku celé partie (jako šach). Tuto hru jsem poznal ve Španělsku a Chorvatsku, kde jsem byl na dovolené. Hraje se i ME a MS ! Vrcholní hráči trénují i 5 hodin denně, aby byli ve formě a já na to nemám čas. Dá se však hrát všude a není investičně náročná. Už 2x jsme hráli i na vrcholu Lysé hory, což bylo turisty vysoce oceněno.

Teď jen čekáme, kdy se objeví tato hra na OH. Je totiž zajímavější než obdobný curling, který vyžaduje led a vyřazuje možnost hodů výškových. Tyto rozhodují o výsledku celé hry posledním hodem.

V létě hráváme při umělém osvětlení až do svítání. Pak máme siestu.

- Žiješ v Beskydech, takže hory a turistika je vlastně tvoje každodenní chleba. Co pro tebe toto prostředí znamená? Dokázal bys žít třeba v Praze?

Všechno se mi splnilo, co jsem si od mládí přál. Bydlím v Beskydech v RD. Potok teče 10 metrů vzdálený (co by kamenem dohodil), les 20 metrů a

hřiště s umělou trávou na tenis a nohejbal taktéž. Se psem chodívám lesem 4x denně a tak obrazně musím i kdyby trakaře padaly.

Neumím si představit žít v Praze ani v rodné Ostravě. Nikdy však neříkám nikdy!

- Máš rád literaturu se sportovní tematikou?

To už od mládí jsem hltal. S otcem jsem chodil do Vítkovic na stadion, kde jsem viděl Zátopka překonat světový rekord, hrát Bicana ve čtyřicítce ligu za Vítkovice. Na zimním stadionu v Ostravě jsem se chodil dívat na Vovu Zábrodského v dresu Vítkovic (také už čtyřicátníka)

- Jak jsi se dostal k poezii?

Rodiče byli sečtělí a tak mě vedli k literatuře. Měli rádi básně Nezvala a Seiferta. Otec skládal příležitostné básně, které jsem skládal posléze i já (včetně různých častušek). Potom jsem poznal pana profesora Miloslava Olivu, který mě podněcoval k další tvorbě. I nyní sleduji vývoj moderní poezie-hlavně v Salonu Práva, KOBRY, ČAJe a MPJ.

Já to řeknu bez vytáček, mým vzorem je Jiří Žáček a vliv má také obrovský básník Jiří Krchovský.

- Ve sbírce "Fotbalové haiku aneb Branky - body - peníze" jsi vlastně dokázal, že existuje symbióza mezi sportem a poezií. Chystáš nějaké podobné dílko inspirované sportem?

Bude to součástí nového kolibříka, kterého chci vydat v roce 2019.

- Co patří k tvým největším literárním úspěchům?

Vydal jsem 4 kolibříky, které jsou stále oblíbené a žádané. Přesto nejsou k dostání v žádném knihkupetví. Já je věnuji jen známým k narozeninám nebo k svátku. Na požádání je vyměním za jinou potřebnou věc jako v prvobytně pospolné společnosti. Prostě-ten umí to a ten zase tohle a dohromady uděláme moc.

- Co váš klub Beskydy?

BESKYDY jsou LK se čtyřmi členy bez dotace, členských příspěvků a byrokracie. Domlouváme se přes internet a mobilem, což nám vyhovuje. Umožňuje nám být nezávislími a v klidu tvořit.

- Máš čas číst knihy? Kdo patří k tvým oblíbeným? Koho by jsi nám doporučil?

Půjčuji si knihy v knihovně a hledám v antikvariátech. Nechci už investovat a nemám už volné prostory.

- Vracíš se ke knihám svého mládí?

Samozřejmě ano: Foglarovky, cestopisy H+Z, detektivky.

- Vráťím se ještě ke sportu. Jsi zanícený divák a fanda?

Samozřejmě sleduji sport v televizi, v kterých rozhoduje lidská síla, rychlost, vůle, vytrvalost a myšlení sportovce. Nestojím o pomoc stroje a motoru. Fandím, ale uznávám kvalitu soupeře a umím přijmout i porážku. Hodně rozhoduje i Štěstěna. Ta však přeje připraveným, jak jest známo.

- Co považuješ za největší úspěch českého sportu po roce 1989?

Všechny medaile na ME, MS i OH jsou cenné.

- A co ty jako fotbalista říkáš na stav naší fotbalové reprezentace? Co by se mělo změnit, abychom zase patřili k evropské špičce?

Chybí nám hlavně rychlost pohybu a myšlení. Hráči, kteří se dostanou do extraligy, tak už jim to stačí (včetně peněz) a už jim to stačí a stagnují.

- Vráťím se k našim martinským setkáním. Co tobě přinášejí?

Rád na MPJ jezdím. Setkám se tam s přáteli, rozebereme sport, kulturu a poznám neznámé krásy přírody a umu lidové tvořivosti. Je to podnětné. MPJ se stala součástí mého ročního programu, tak jako oblíbené blízké Luhačovice.

- Mám takové tajné přání: Chtěl bych vidět náš fotbalový mančast ve finále MS nebo aspoň ME. Zažil jsem jako divák Bělohrad, ale ne Chile (to mi ještě nebyl ani rok). Jak ty jsi prožíval úspěch našich stříbrných hochů kolem Masopusta na MS 1962 v Chile? A máš nějaký podobný sportovní či životní sen?

V mých letech jako sportovec už to není možné. A jako divák bych už nikam nejel. Ale přál bych všem našim sportovcům mnoho úspěchů, které bych sledoval na obrazovce mezi přáteli v hospodě u piva. Luxusem bylo by 1.místo Baníku Ostrava v extralize.

Děkuji za rozhovor

Václav

P.S. Georgi, tak to první místo v extralize pro Baník ti slíbit nemůžu, ale snad tě potěší moje povídka „Baník versus Barcelona,“ kterou jsem věnoval Jaromíru Nohavicovi (viz jeho píseň „chtěl bych vidět Baník, jak poráží Barcelonu!“)

Václav FRANC

BANÍK versus FC BARCELONA

Věnováno Jaromíru Nohavicovi

Reportér: „Dnešní utkání, kdy se funkcionářům Baníku podařil husarský kousek, neboť si u příležitosti významného výročí klubu pozvali slavnou partu FC Barcelony s hvězdným Lionelem Messim v sestavě ...“

„Zdravím, svatý Petře, co potřebuješ?“ Dotázal se svatý Bartoloměj při nečekané audienci u nejvyššího představeného.

„Ale víš, že musím každý den udělat aspoň jeden dobrý skutek a vidíš tu hromadu přání,“ posmutněl svatý Petr.

„No a?“

„Dneska jsem si vytáhl z té hromady takové zvláštní přání. Nevím si s ním rady. Nějaký pan Jaromír si přeje vidět, jak Baník poráží Barcelonu,“ nechápavě kroutil hlavou svatý Petr.

„A co já s tím mám jako společného?“ Podivil se Bartoloměj. „Já neznám ani toho pana Baníka ani tu paní Barcelonu.“

„No myslel jsem si, že ty, svatý Bartoloměji, jako patron řezníků, máš s těmi porážkami nějaké zkušenosti,“ logicky vyvozoval představený.

„Ale to nebude taková ta porážka ovce nebo berana, jak si myslíš, svatý Petře. Tady asi nepůjde o porážku na jatkách,“ bránil se Bartoloměj.

„Takže myslíš, že ti lidé se mají rozeběhnout a někoho porazit?“ Nezdálo se svatému Petrovi, ale víš přece, že já nemůžu plnit přání, abych druhému ublížil. Naše přání mají přinášet lidem radost, ne bolest, strádání a utrpení. Přece radost jednoho nemůže být vykoupena bolestí druhého.

„Já jsem něco zaslechl od mladších kolegů, že oni tam na zemi myslí tím porážením nějaký sport,“ chabě vysvětloval svatý Bartoloměj.

„Sport? Co to je?“

„To je jen taková kratochvíle, ale nadělají kvůli tomu ohromný rámus. A to, jak jistě uznáš, tady v nebi není naštěstí možné, svatý Petře,“ uklidnil představeného patron řezníků.

„A v pekle?“

„V pekle to prý čerti hrají, nedávno o tom mluvil svatý Gabriel, patron pošt, pošťáků i rozhlasu,“ rozvíjel svoje poznatky Bartoloměj.

„S těmi lidmi jsou pořád nějaké potíže. Oni si nemůžou přát nějaké obyčejné věci, třeba statky nebo postavení. Nedávno chtěl nějaký Donald stát se prezidentem, to není problém. A včera zase chtěla nějaká dívka bohatého ženicha. Tak jsem zavolał svatého Ondřeje, patrona nevěst a bylo

to. Ale tohle? Porazit někoho ...“ svatému Petrovi zvláštní přání pana Jaromíra nešlo z hlavy.

Reportér: „Tak po prvních pětáctýřiceti minutách FC Barcelona poráží Baník 4:0. A to je vidět, že borci slavné Barci hrají jen na půl plynu. Navíc Messi sedí na lavičce a podle zatím neověřených zpráv se má na trávníku objevit až asi na poslední čtvrthodinku jako takový ten pověstný bonbónek na dortu. Ale já si myslím, že diváci nelitují. I když jejich Baníček nemá šanci proti zvučnému soupeři, rozhodně dnes FC Barcelonu neporazí, ale ...“

„Slyšíš to, Bartoloměji? Neporazí a já nebudu mít dobrý skutek!“ Petrovi bylo do pláče.

„Já bych věděl, ale nevím, jestli se svatý Petře nebudeš hněvat?“

„Řekni cokoli, já dneska nic kloudného stejně nevymyslím,“ smířoval se se vším svatý Petr.

„Asi ti nezbude nic jiného, než zavolat samotného Lucifera ...“

„Víš sám, Bartoloměji, že to dělám nerad, ale ... přání se musí splnit,“ smutnil Petr.

„Já vím, svatý Petře, přání se musí splnit, ale pokud to není něco, co by druhého zabilo nebo zranilo. Taková jsou pravidla přání.“

„Tak tak ... už tam volám,“ začal svatý Petr vytřukávat číselnou řadu.

„Tak to koukám, hoši z nebe si zase nevědí s něčím rady, tak volají samotného Lucifera o pomoc. To mě teda podrž,“ zasmál se vládce pekel.

„Lucifere, my si nějak nevíme rady, jak to udělat, aby Baník porazil Barcelonu. Co ty bys k nám tomu mohl říci?“ Vysvětloval svatý Petr.

„Tak to jo, to je celkem jednoduché. Stačí když se ten kulatý nesmysl dostane víckrát do té sítě, čím víc, tím líp ...“ pochechtával se Lucifer.

„Do sítě? ... Aha, tak to opravdu není zase tak velký problém ... tak to dneska ten dobrý skutek taky splním!“ Radostně poznamenal svatý Petr.

Reportér: „Vážení přátelé, byli jste svědky obrovského zázraku, nikdo tady na stadiónu nevěří vlastním očím. V druhém poločase jako by nastoupilo jiné mužstvo. Je pravda, že Barcelona dala příležitost hráčům z lavičky a Lionel Messi přišel na hřiště až za nerozhodného stavu, ale aby brankář Baníku dal pět gólů přímo z výkopu a to v rozmezí pouhých deseti minut, to fotbalová historie nepamatuje. A rozhodčí už sahá na píšťalku a končí zápas, v němž ostravský Baník poráží slavnou FC Barcelonu ...“